

# Det problematiske samlivet

Den frikirkelige debatten om likekjønnet ekteskap har for alvor kommet ut av skapet og fram i offentligheten etter at pinsevern og MF-teolog Terje Hegertun slapp sin bok «Det trofaste samlivet» i slutten av mai.

I boka lander Hegertun på standpunktet at det er trofast kjærlighet som dypest sett definerer ekteskapet, og at denne samlivsformen derfor er åpen for mennesker av samme kjønn som vil leve i forpliktende forhold.

Det er verken overraskende eller urovekkende at boka har skapt debatt og furore i kristenpressen og kommentarfeltene; det er jo også meningsutveksling Hegertun byr opp til.

Verre er det at noen angriper mannen i stedet for å diskutere saken, og kjemper for tradisjonelle kristelige verdier på ukristelige måter.

Det bør vi unngå, både fordi skittkasting ikke hører hjemme i et kristent ordskifte, og fordi samlivsspørsmål griper så dypt i menneskelivet at de bør behandles på en måte som holder hodet kaldt og hjertet varmt.

Det gjør Terje, og det skal han ha ros for.

Dette handler ikke bare om en teologisk sak, men om hvordan vi skal behandle hverandre med neskjærlighet i det som for mange kan være smertefulle møter mellom bibeltekster og erfaringer.

**VENNER TÅLER FORSKJELLER**, og gode venner sier fra når de mener at noen tar feil. Det er det vi ønsker å gjøre her, og det er to grunner til at vi skriver kronikken.

Den første er at vi ønsker å gi pastorer og ledere, ikke minst de som jobber med unge mennesker, støtte til å stå med rak rygg for et tradisjonelt syn på ekteskapet.

Vi trenger å fortsette samtalen om hvordan kirken skal møte mennesker med ulik seksuell orientering med verdighet og respekt, men Hegertuns såkalte mellomposisjon er ikke et godt alternativ.

Tvert imot finner vi hans framstilling av det kristne samlivet problematisk på flere punkter, og å løfte fram noen av disse er den andre grunnen til at vi kommer med dette innspillet til samtalen.

Det er et tankekors for oss at boken liten grad inviterer til kritisk analyse av samtidskulturen.

Hegertun diskuterer de bibelske forbudstekstene kulturelle kontekst og konkluderer med at de ikke adresserer det trofaste samlivet han promoterer.

Vi er ikke overbevisst av konklusjonene han trekker, og stiller oss undrende til at han ikke retter kulturkritikken også mot dagens kontekst for å se hvordan det kulturelle klimaet kan ha påvirket hans egen meningsdannelse – og problematikken han adresserer.

Vi finner det for eksempel påfallende at Hegertun synes å avvise begrepet kjønnskomplesmentaritet fordi det er en moderne konstruksjon som ikke fins i Bibelen, men samtidig omfavne begrepet seksuell identitet selv om det er en moderne konstruksjon som ikke er omtalt i Bibelen.

**«Vi ønsker å gi de som jobber med unge mennesker støtte til å stå med rak rygg for et tradisjonelt syn på ekteskapet.»**

Når Hegertun forfekter et syn som både bryter med det kirken tradisjonelt har ment og det majoriteten av den globale kirken fortsatt står for – og som lener seg mer mot den rådende oppfatningen i tiden enn det tradisjonelle ekteskapssynet gjør – bør vi kunne forvente en kritisk analyse også av eget ståsted.

Ingen av oss er upåvirket av samtidens press på kjønn og seksualitet, og hvor vi står påvirker hva vi står for.

**GOD TEOLOGI** skapes i møte mellom tekst og kontekst, men etter vårt syn leser Hegertun i for stor grad Skriften i lys av tiden framfor å reflektere kritisk over tiden i lys av Skriften.

Her er det særlig ett punkt som fremstår som kritisk, nemlig spør-

målet om hvorvidt polariteten mellom mann og kvinne utgjør et avgjørende fundament for ekteskapet.

I en anmeldelse i Dagen hevder Knut Alfsvåg at Hegertuns nedtoning av kjønnsdimensjonen i Jesus forkynnelse i for stor grad er basert på LHBT-bevegelsens virkelighetsforståelse, og at radikal etterfølgelse følgelig erstattes med sekulær snusfornuft.

Vi deler bekymringen og er urolige fordi Hegertun tar bort et av fundamentene for tradisjonell kristen ekteskapsforståelse og lar forordningen balansere på ett bein, nemlig det trofaste samlivet.

I dagens ideologiske stormvær rundt kjønn og identitetspolitikk, frykter vi at en denne konstruksjonen i praksis vil ramle over ende.

Vi skal være forsiktige med å argumentere ut fra verstefall-scenarier, men er redde for at logikken Hegertun bruker for å åpne ekteskapet for likekjønnede utgjør et svakt fundament for kommende diskusjoner rundt temaer som kjønnsidentitet, polyamori og panseksualitet.

Som Andreas Masvie påpeker i en kommentar i Minerva, er det ikke gitt at Hegertuns drøm om å realisere trofast samliv for alle innenfor ekteskapets rammer logisk sett stopper ved monogame forhold; andre samlivsformer basert på trofast og gjensidig kjærlighet vil også kunne hevde sin rett til å inngå et kristent ekteskap.

Det Hegertun vinner i dag ved å nedtone kjønnpolariteten for å komme mennesker med en avklart homofil legning i møte, kan derfor vise seg å være et teologisk bananskall som gir dårlig fotfeste for viktige diskusjoner i morgen.

Siden Hegertun argumenterer konsekvent for det trofaste samlivet, framstår han påfallende avslepen i spørsmål om for eksempel samboerskap.

Hegertun sier seg enig i Jan Olav Henriksens forståelse av etikk hvor målet ikke er å løfte fram idealer, men å hjelpe mennesker til å komme til rette med livsproblemer i lys av sentrale normer, goder og verdier.

Vi tror det siste blir vanskelig uten det første: Det er nettopp når vi frimodig løfter opp bibelske og etiske idealer – og inkluderer oss

selv blant dem som ikke alltid når opp til standarden – at vi skaper rom for å snakke sant om der vi er og frimodig om dit vi ønsker å komme.

Her skulle vi ønske at Hegertun lot sin frikirkelige og pentekostale bakgrunn komme tydeligere til orde. Han bekjenner seg til en del av kirken som tradisjonelt har vektlagt omvendelse, kostbar etterfølgelse og livs- og identitetsforvandlerende gudsmøter, men det virker som om det stort sett er MF-professoren og ikke pinsevernen vi hører snakke i «Det trofaste samlivet».

Når det er sagt, skal vi lytte til det Terje Hegertun melder. Som Dagen-redaktør Tarjei Gilje påpeker i en lederartikkel, må vi som regnes som konservative jobbe med å utvikle en tilnærming og et språk som gjør oss bedre i stand til å kommunisere med vår egen samtid uten å gå på akkord med det kirken gjennom sin historie har sett på som gudgitte rammer.

Vel så viktig som å kommunisere med samfunnet rundt oss, er det å ta på alvor dem iblant oss som opplever en seksuell orientering som ikke samsvarer med normen som løstes fram i kirkene våre. Utfordringene og smertene dette fører med seg, forplikter oss til fortsatt teologisk refleksjon.

**SOM PASTORER** og teologer må vi hjelpe trossøsken som kjemper med sin seksuelle orientering, og samtidig ta på alvor ansvaret det innebærer å stå som formidlere og forvaltere av en teologi som har stått seg gjennom hele kirkens historie.

Derfor tror vi på videre samtale, men dialogen må også utfordre samtidskulturens definisjonsmakt og lytte til tradisjonen som løfter fram ekteskapet mellom kvinne og mann som den naturlige rammen for kristent samliv.

Det er en oppgave vi vil ta på alvor – med trofast kjærlighet til Guds ord og til mennesker i den verden han elsker.

*Truls Åkerlund er pastor i Salt Skien og førsteamanuensis ved HLT, Lars Christian Cjerlaug er pastor i IMI-kirken Kollektivet og studentpastor ved HLT, Karl Inge Tangen er forskningsleder ved HLT.*



**GUDS ORD:** Stadig flere er blitt forført til å tro at det Bibelen sier – ikke egentlig er det den sier. Jesus selv advarte om dette, skriver innsenderen.

FOTO: ADOBE STOCK

## Hva med å starte med trofastheten til Gud og Hans Ord?

Jeg har lenge tenkt på hvordan åpningen for et liberalt syn på homofili vil kunne skje i frimenighetene. Når Hegertuns bok dukket opp var min umiddelbare tanke; selvfølgelig! Det er jo den perfekte inngangen! Skipet vendes bare en ørliten grad, nesten ikke merkbart, og mange kristne vil finne dette argumentet om trofasthet troverdig. Problemet er at skipet vil ende opp et komplett annet sted enn dit det skulle.

«For meg er ikke dette kompromissets vei, men samlivsetikkens gyldne balansepunkt» skriver Terje i sitt brev. Tenker han at disse flotte ordene gir saken et nytt innhold? Hele essensen i dette nye mellomsynet begrunnes ut i fra trofastheten, men la meg få spørre; er et eple fremdeles et eple hvis det pakkes inn i et flott gavepapir? Blir eplet plutselig noe helt annet? Så klart ikke.

Hvis han virkelig ønsker fokus på trofasthet, hva med å starte med trofastheten til Gud og Hans Ord? Det virker forøvrig som om hele evangeliet er vannet ut – for det har så visst ikke kraft i seg til å ære Gud ved å leve et komplett annerledes liv. Våre følelser rår nemlig over Skaperen selv. Og nettopp dette gjør denne debatten så vanskelig.

Stadig flere er blitt forført til å tro at det Bibelen sier – ikke egentlig er det den sier. Jesus selv advarte om dette. «For det skal komme en tid da folk ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine lyster ta seg selv lærere i mengde. De påstår nok at de kjenner Gud, men med sine gjerninger fornekter de Ham.»

(2 Tim.4:3-4) Faktum er at vi er Hans ambassadører. Det dreier seg

ikke om oss, men om Han! Det Han sier er sant og rett, er det vi sier er sant og rett. Hele essensen i vår tro er at Han døde for oss, og vi med Ham. Vi lever ikke lenger selv, men Han lever i oss. Vi lever ikke lenger etter våre egne lyster og begjær, men kjemper imot det som gjør opprør mot Gud (Gal.5:16-24).

«De som tilhører Kristus har korsfestet kjøttet med alle dets lidenskaper og lyster» (Gal.5:24). «Han har ikke kalt oss til urenheter, men hellighet. Dersom noen avviser dette, er det ikke mennesker han forkaster, men Gud, Han som gir oss sin Hellige Ånd» (1 Tess.4:7-8). «Forgjeves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om

**«De aller største skattene i vår tro er oftest begravd i en haug av prøvelser.»**

det var den rette lære»(Matt.15:9).

Hvordan kan man si at man tror på en Gud man egentlig ikke tror på? Kan man skille Gud fra Hans Ord? Kan man tro på Gud, men ikke på det Han sier? Forteller ikke Bibelen oss at Han er Ordet? Bare Han – som vår Skaper – har makt over sitt skaperverk.

Vi er automatisk underlagt Ham og Hans lover. Men det virker som at det å være lydige mot Hans Ord er greit så lenge det ikke går på akkord med våre følelser. Vi vet jo at dette ikke stemmer! Bibelen er full av selvfornektelse og lidelser! Og i vanskelige situasjoner vil man komme til et

veivalg; enten å gi etter for følelsene og lengslene, eller falle på kne i total avhengighet til Han som har styrke til å bære, og kraft til å overvinne.

Vi har en Gud som er prøvet i ALT! Han kjenner oss i alle våre fristelser, og har medlidenhet med oss. Han ser. Han vet! Han forstår. Selv gjennomgikk Han den største lidelsen og prøvelsen av dem alle! Pasjonene som raser i oss får en konkurrent; en enda større pasjon! En enda større brann! Å ære Han, å elske Han, å følge Han. Et enormt godt liv. Et tidvis enormt vanskelig liv, men usigelig godt.

Tilfredsheten i Ham er mer verd enn alle innfridde menneskelige

lengsler på denne jord. En dag i Hans forgård er bedre enn tusen andre (Sal. 84:10)!

De aller største skattene i vår tro er oftest begravd i en haug av prøvelser. Men i overgivelsen kommer også intimiteten med Herren.

Og midt i alle prøvelsene kan vi også få oppleve ekte felleskap med søsken. Søsken som kan bære byrder. Søsken man kan gråte med. Be med. Lese Guds Ord sammen med. Oppmuntres av. Trøstes av. For vi er lemmer på Hans kropp. Og vi trenger hverandre! Men det er Han – og bare Han, som er vårt hode (Ef.5:23).

Kristin Aas

# Skifte tak?

- Omlegging av alle typer tak
- Solcelletak – taket som betaler seg selv.
- Nytt tak eller takfornyning?

Vi hjelper deg til beste løsning!

Vi har skiftet over 350 tak de siste årene

Vil tilbyr markedets beste garanti! [agdertak.no](http://agdertak.no) Tlf 905 53 061

**Ring NÅ for gratis befaring**

## 905 53 061

**AGDER TAK**

– du vet vi holder tett

[agdertak.no](http://agdertak.no)